

Til § 17.

I Stk. 2, 1ste Linie, foreslaar vi, at Ordene: „vil medføre store Udgifter, og hvor Sagen“ udgaar.

I samme Stykkes 4de og 5te Linie bør Ordene: „indtil to Trediedele af“ udgaa.

Motiveringen for dette er det principielle Synspunkt, at naar Sagen angaar hele Landet, bør hele Samfundet bære Udgiften og hele denne, enten den er stor eller lille, i Stedet for, at den delvis skal bæres af den Landsdel, hvor Sagen fremkom.

Til § 23.

I Stykket, der begynder saaledes: „Hvor der er Adgang for Almenheden efter denne Paragrafs 1ste og 4de Stykke.....“, foreslaas, at næstsidste og sidste Linie ændres til følgende:

„Ejeren og hans Folk har, naar de fremviser et af Politimyndighederne udfærdiget Legitimationskort, Myndighed til Ordenens og sømmelig Adfærds Opretholdelse; de er berettiget til at anholde den, der gribes i Overtrædelse af Forbud, og til at affordre ham Oplysning om Navn, Stilling og Bopæl samt til i Vægningstilfælde, eller hvor Oplysningerne synes uantagelige, at føre ham til nærmeste Politimyndighed. Bestemte Personer, som groft har forbrudt sig over for Færdselstilladelsen saasom ved Hærværk, usømmelig Opførsel, Tyveri, Krybskytteri o. lign., skal Politiet efter Ejers Anmodning meddele Tilhold om ikke i Fremtiden at færdes paa vedkommende Ejers Besiddelsesomraade.

Der foreligger en Række Tilfælde, hvor en Ejer har paataalt usømmelig Opførsel, men har været magtesløs. Det vil være paakrævet, at den, der skal have Ret til Paataale, ogsaa udstyres med Midler til at faa de udfærdigede Bestemmelser overholdt; alt for ofte sker det nu, at den, der forsøger, kun er til Latter for Overtræderne.

I Paragraffens næstsidste Stykkes 2den Linie foreslaas efter Ordet „Kendelse“ indskudt: „og mod Erstatning“.

Det synes os ikke klart, om der kan ydes Erstatning, naar der afsiges Kendelse om Færdselsret ved Søbredder, men netop her vil Publikums Færden ofte medføre økonomiske Byrder for Ejeren.

Til § 24.

Denne Paragraf bør efter vor Mening indledes med Ordene:

„For de Staten, Kommuner, Kirker, Præsteembeder og offentlige Stiftelser tilhørende Skove gælder følgende Bestemmelser:“, og derefter fortsættes med den Ordlyd, hvori den er affattet.

Selv om der juridisk ikke er Tvivl om, at de i Paragraffen indeholdte Bestemmelser kun gælder de ovennævnte Skove, bliver Paragraffen meget ofte misforstaaet, idet Ordet „Ejeren“ anvendes flere Gange i Ordlyden, og Tanken føres da uvilkaarligt altid hen paa en Person, hvorfor en Del af Paragraffens Bestemmelser menes at gælde over for alle Skove.

Til § 25.

Denne Bestemmelse forekommer Foreningen at være alt for vidtgaende og i Strid med Almenhedens Interesser.

Som bekendt er de fleste af Landets Skovbryn saaledes beliggende, at de kun kan iagttages af den lokale Befolkning.

For Almenheden vil enkelte Huse, beliggende langs et Skovbryn, forskønne dette.

Bestræbelserne nu til Dags gaar ud paa at faa Folk til at flytte bort fra Byens Stenørkner ud i Naturen nær Strand og Vand, man ønsker bygget gode, sunde Boliger med Haver for gifte Arbejdsfamilier paa Landet.

Skulde denne Paragraf blive til Lov, vil imidlertid mange endog store Godser være helt afskaaret fra at bygge Bolighuse uden særlig Tilladelse, ja, i mange Egne af Landet vil al Boligbebyggelse være forbudt.

Vi maa mene, at en Beskyttelse af Skovbrynets æstetiske Værdi vil kunne opnaas paa anden Maade, f. Eks. ved at forlange en vis Afstand, f. Eks. 50—100 Meter mellem de Huse, der bygges op til Skoven.

Opretholdes Bestemmelsen, bør der som Slutning til Paragraffen tilføjes: „Saadan Erklæring skal være afgivet senest 1 Maaned efter Henvendelsen til Fredningsnævnet.“